

Elof Westergaards prædiken påskelørdag

Taler

Elof Westergaard
Biskop over Ribe Stift

Dato

16. april 2022

Sted

Ribe Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Matthæusevangeliet kapitel 27, vers 57-61
Salmernes Bog kapitel 1, vers 1-6

Salmer

DDS 213: I kvæld blev der banket på Helveds port
DDS 216: Der venter bag langfredags nat
DDS 214: Hør vor Helligaftens bøn
DDS 218: Krist stod op af døde

Jesus døde legeme tages ned fra korset langfredag, og det lægges i en grav. Evangelisten Mathæus fortæller kortfattet, hvordan en rig mand Josef fra Arimetæa beder Pilatus om tilladelse til at begrave den døde. Josef får lov, og sammen med andre svøber han den døde ind i et liglagen og lægger det i en grav, som straks lukkes til med en stor sten.

Hvad nu sker mellem Jesu gravlæggelse og opstandelse påskemorgen lægger hen i mørket. Hvad dog ikke hindrer eftertidens dramatiske skildringer af hvad fandt sted i dette intermezzo: nemlig Jesu nedstigning i dødsriget og hans opvækkelse og oprejsning af de døde.

Disse dramatiske skildringer har vi her i aften påskelørdag rig lejlighed til at synge her i Ribe domkirke. Vi begyndte således med salmen I kvæld blev der banket på helvedes port. Et sandt drama.

I salmerne til påskelørdag møder vi en kosmisk kampplads mellem det gode og det onde, mellem liv og død, Gud og Djævel.

Det er, kan jeg godt røbe, livet og opstandelsen, håbet og glæden, som sejrer.

Gudskelov og tak!

□

I år påskelørdag vil jeg gerne trække en af bipersonerne frem, nemlig Josef af Arimethea.

Han skygger ikke for hovedpersonen, Jesus, men han træder frem som en, som vi kan se til i vores liv.

Josef fra Arimethea går frem foran Pilatus og beder om lov til at begrave den døde.

Han har ikke lagt sit lod i mængdens råb og had, men han finder derimod sin visdom i Kristus.

I den kristne tradition helt siden tidlig tid er Josef af Arimethea derfor også blev sammenlignet med og set som det retfærdige og lykkelige menneske, som er nævnt hos den gammeltestamentlige salmedigter i den allerførste salme i Salmernes Bog.

Salme 1 i Det gamle Testamente lyder:

*Lykkelig den, som ikke vandrer efter ugudeliges råd,
som ikke går på synderes vej
og ikke sidder blandt spottere,
men har sin glæde ved Herrens lov og grunder på hans lov dag og nat. Han er som
et træ,*

*der er plantet ved bækken;
det bærer frugt til rette tid,
og dets blade visner ikke.
Alt, hvad han gør, lykkes for ham. Sådan går det ikke de ugudelige; de er som
avner,*

*der blæses bort af vinden...
Herren kender de retfærdiges vej, men de ugudeliges vej går til grunde.*

Salmedigteren kunne måske her tænke på sig selv som den lykkelige eller læst med kristne briller tænke på Kristus som den retfærdige og den lykkelige, men

op igennem tiden finder vi flere udlægninger, hvor netop Josef fra Arimethea bliver set som en personificering af den lykkelige, af den, som gør det rette.

Den tolkning kendes både fra kommentarer og illustrationer. Og jeg faldt for nylig over en illustration fra den ortodokse serbiske kirke, som viser Josef af Arimethea i forbindelse med salme 1 i det gamle Testamente, altså i forbindelse med netop denne gammeltestamentlige salme.

Hvad er det med Josef fra Arimethea. Jo, Josef gør det rigtige i situationen. Han har nok gået stille med dørene indtil nu, men ved Jesu død træder han i karakter, insisterer på en ordentlig begravelse af den døde, som for dermed at signalere sin dybe respekt for og tillid til Jesus.

Josef af Arimethea, siger de oldkirkelige fædre, følger således ikke blot i hælene på de ugudeliges råd, som var at henrette Jesus og gøre ham til intet. Josef så mere i Jesus end en oprører, en blasfemiker og forbryder. Og det er jo netop også, hvad evangeliet forkynder.

Kirkefaderen Hieronimus, som levede i begyndelsen af det femte århundrede, skriver, at vi skal se den retfærdige mand, som er omtalt i salme 1, som Josef af Arimethea. For han spejler, hvad gør en retfærdig mand og kvinde, nemlig et menneske, som ikke lader sig nøje med visdommen i alt, hvad vi mennesker selv finder på, men han finder den dybeste visdom og sandhed, ja livet i den korsfæstede Jesus Kristus.

Hvad vil det så sige?

Jo, i Jesus bliver det tydeligt, at vi mennesker er skabt, at vi samtidig er skrøbelige væsener, og sidst men ikke mindst, at vi virkelig kan leve vores liv med håb – ja vi har alt grund til at være håbefulde.

Alt det samler sig i det, som sker i påsken. Det er hvad Jesu fødsel og liv, ja nu også hans død og opstandelse vidner om.

Den kosmiske kamp mellem Gud og djævel denne nat, kampen mellem liv og død, ender med lysets og livets sejr.

Trods alle nedbrydende og ødelæggende kræfter i verden og i vi mennesker, så

ender det godt – solen vil stå op i morgen, påskemorgensolen, opstandelsens lys og den kaster fortsat lys over vores fælles liv.

Lev i opstandelsens lys. I Jesu navn Amen

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elof-westergaards-praediken-paaskeloerdag-2022>